

Sygn. akt V CNP 76/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi A. S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Rejonowego w O.
z dnia 6 lipca 2010 r., w sprawie z powództwa I. B., A. S. i G. B.
przeciwko W. B. i K. B.
o zachowek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lipca 2013 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W związku ze skargą powódki A. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 6 lipca 2010 r. należy zważyć, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem. Przyczyną odrzucenia poza niespełnieniem wymagań konstrukcyjnych skargi jest przewidziana w art. 424⁸ § 2 k.p.c. sytuacja, w której wywód mający wykazać, że zaistniał wyjątkowy wypadek w ocenie sądu okazuje się nietrafny.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy faktycznej oraz prawnej sytuacji mającej uzasadnić zaistnienie tego wypadku. Oznacza to powinność wykazania nie tylko przyczyny niezgodności z prawem danego wyroku, lecz także przyczyny nieskorzystania przez stronę z możliwości zaskarżenia tego orzeczenia. Skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, zaistnienie wyjątkowego wypadku poprzez ujawnienie, a także przedstawienie tej okoliczności w sposób wyczerpujący oraz nie budzący wątpliwości. Skarżąca wyjątkowy przypadek mający uzasadniać zastosowanie art. 424¹ § 2 k.p.c. odniosła do sytuacji, w której jej matka (również powódka w niniejszej sprawie) otrzymała odpis wyroku wraz z uzasadnieniem po powrocie ze szpitala i w związku z powyższym miała mało czasu na przeanalizowanie treści

wyroku i ostateczne złożenie skutecznego środka odwoławczego. Podkreśliła, że po powrocie ze szpitala jej matka musiała zaaklimatyzować się do codzienności, a początkowo nie miała też świadomości błędu popełnionego przez sąd. Co prawda matka skarżącej złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji wraz z apelacją, ale został on odrzucony. Odrzucone zostało także zażalenie na postanowienie o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji oraz apelacji. Skarżąca zaakcentowała przy tym, że wszelkie czynności związane z prowadzeniem jej sprawy przejęła matka. Wraz z matką, mając na uwadze połączenie spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pozostawały w przeświadczeniu, że działają razem i do skutecznego zaskarżenia wyroku wystarczy złożenie apelacji przez jedną z nich. Okoliczności te nie świadczą jednak o wystąpieniu „wyjątkowego wypadku”, o jakim mowa wyżej. Przede wszystkim należy wskazać, że matka powódki nie była jej pełnomocnikiem procesowym, a jedynie jedną z powódek w sprawie połączonej do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia w oparciu o treść art. 219 k.p.c., zatem nie można przyjąć, że okoliczności jej dotyczące mogą wyrzeć skutki w sferze prawnej skarżącej.

Zważywszy na powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c.